

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet (Danske Klassikere)

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 234. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708762453120/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

den levede i nygift Selskabelighed. De skrev til hinanden – i Begyndelsen en Gang om Ugen – saa's en sjelden Gang; – hver havde Sit.

Gerhard besøgte Anna Funch. Nu havde hun Pensionærer, og hun havde Informationer hjemme. Hun var meget optaget ... det forekom Gerhard, at hun gjorde sig særlig Umage for at være optaget. Han legede med Drengen, medens han ventede paa Moderen, og – han blev ganske sær tilmode ved at mærke paa sig selv, hvorledes hans lille Yndling optog ham nu mere end før, og hvilke besynderlige Strømninger der gik igennem hans, Mandens, Sjæl, naar disse Barneøjne saa' paa ham og syntes at spørge ham: Kender Du min Moder? – kender Du min Fader? – kender Du maaske En, som ikke er min Moder, men som staar min Fa'r nærmere end Mo'r længe har gjort, og som jeg ligesaa lidt véd Besked om, som jeg véd Besked om alle disse Livets slyngede Traade, der kaldes for Tilværelsen? ... hvad Onkel Henrik? –

Han kunde da vemodig sidde og stirre paa Drengen, indtil denne utaalmodigt kastede sig om hans Knæ, eller fornærmet vendte sig bort fra det Stykke Legetøj, som «Onklen» havde bragt.

Kom da Anna Funch ind, med sit rolige, smukke Smil, og trykkede hans Haand paa denne hjertelige Maade, som nu engang var hendes Maade, saa kunde ogsaa de To sidde og stirre paa hinanden – eller samtidig hen paa Drengen, naar de ikke fandt, hvad de skulde tale om.

De fandt det sjældnere og sjældnere. Enhver ventede paa, at den Anden skulde gøre Begyndelsen. Men en Begyndelse har de lange, fine Traade efter sig – et helt indfiltret Væv af Traade. Og de tav, talte om Avisnyheder, skyndte sig enhver for sig med at være den mest vidende – indtil de kom til at smile, og en Rødme fløj over Fru Funchs smukke Træk – smuk, som enhver Kvinde, der bærer paa en Hemlighed, den hun helst vilde dele med *den* Mand dér, hvem hun har mere end Venskab for og som hun dog ikke har kunnet skænke sit Hjærte.

De tav. Gerhard havde draget Drengen ind til sig og kyssede ham paa Hovedet. Fru Funch saa' paa Gerhard; han rødmede, da han mødte hendes Blik. Hun vidste, at han kendte hendes Hem-